

[VIDEO TEXT NL]

Beste vrienden, ik ben Mik Anderson, auteur van *Corona 2 Inspect* (website is momenteel offline). Op deze gelegenheid, op jullie verzoek, zal ik proberen een beknopt overzicht te geven van het onderwerp MAC-adressen. Hiervoor behandelen we de volgende punten:

- a. Uitleg van het MAC-fenomeen;
- b. Het intracorporale netwerk van nanocommunicatie;
- c. Mogelijke gevolgen, toepassingen en gebruik.

a. Uitleg van het MAC-fenomeen

Allereerst beantwoorden we de vraag: wat is een MAC? MAC staat voor *Media Access Control*, een 48-bits code die een apparaat identificeert dat verbinding maakt met een netwerk, bijvoorbeeld lokaal of internet. Deze code is verdeeld in zes blokken van twee hexadecimale tekens. De eerste drie, ook wel OUI genoemd, komen overeen met de fabrikant van het apparaat. De laatste drie blokken, ook bekend als NIC, zijn het serienummer of de identificatie van het apparaat zelf.

Wat is dan het MAC-fenomeen? Het is het verschijnsel dat is waargenomen bij mensen die ingeënt zijn met COVID-19-vaccins, waarbij zij MAC-adressen uitzenden via een draadloos Bluetooth-netwerk. Deze MAC-adressen onderscheiden zich van die van normale apparaten doordat ze geen bekende fabrikant-ID bevatten; met andere woorden: ze zijn onbekend. Dit kan worden gecontroleerd in de MAC-databases van fabrikanten. Op die manier kan men vaststellen dat het MAC-adres niet overeenkomt met een bekende elektronicafabrikant.

Hoe werd dit ontdekt? Nadat het massale vaccinatieprogramma van de bevolking begon, ontdekten veel mensen dat wanneer ze de Bluetooth-functie van hun telefoon inschakelden om een ander apparaat te koppelen, er een lange lijst met anonieme MAC-adressen verscheen, die niet leken te horen bij bekende apparaten. Het waren geen printers, headsets of andere telefoons. Het waren simpelweg dynamische of variabele MAC-adressen, waarvan de uitzendsnelheid eveneens variabel was.

Dit fenomeen alarmeerde onafhankelijke onderzoekers wereldwijd, die probeerden te analyseren wat er aan de hand was. Vermoedend dat vaccins de oorzaak waren, werden studies uitgevoerd, zoals die van de Duitser Sarlange en zijn team. Hun werk laat zien dat anonieme MAC-adressen worden uitgezonden door gevaccineerde personen, in tegenstelling tot niet-gevaccineerden, die helemaal geen draadloze signalen uitzonden. Dit werd getest onder geschikte omgevingscondities en met technische middelen om Bluetooth-signalen met laag energieverbruik te observeren, ook bekend als BLE.

Iedereen met een Android-telefoon kan dit zelf ervaren. Als je Bluetooth activeert en de optie *Nieuw apparaat koppelen* selecteert, verschijnt er een lijst met bekende en onbekende apparaten in de buurt. Wel moet worden opgemerkt dat de nieuwste Android-updates in sommige gevallen deze mogelijkheid uitschakelen. Om dit te herstellen, moet je de ontwikkelaarsopties van de telefoon activeren en controleren of de Bluetooth-gerelateerde instellingen niet zijn uitgeschakeld, in het bijzonder de optie om niet-benoemde MAC-adressen weer te geven. Op Apple-telefoons kan men dit ook controleren met apps zoals BLE Scanner.

Een eenvoudig experiment dat iedereen kan doen is een stuk weg te vinden met weinig verkeer en lage snelheid, waar geen regelmatige voetgangers passeren. Ga op een veilige plek staan van waaruit je het verkeer in beide richtingen kunt observeren. Activeer Bluetooth en je zult merken dat gevaccineerde personen in hun voertuig verschijnen in de lijst wanneer ze dichterbij komen, en weer verdwijnen wanneer ze weggrijden.

b. Het intracorporale draadloze netwerk van nanocommunicatie

Als we aannemen dat het MAC-fenomeen bewezen is, en dat gevaccineerde mensen deze adressen uitzenden die zichtbaar zijn via het Bluetooth-protocol, dan lijkt het logisch te denken dat de vaccins hiervoor verantwoordelijk zijn. Dit is des te aannemelijker omdat de eerste waarnemingen van het fenomeen direct na de start van het vaccinatieplan plaatsvonden. Met andere woorden: er is een zeer duidelijke en evidente oorzaak-gevolgrelatie die op geen enkele manier kan worden genegeerd.

De vraag moet dus worden gesteld: wat in de vaccins is verantwoordelijk voor dit fenomeen van MAC-uitzendingen? Volgens de geraadpleegde wetenschappelijke literatuur kan de enige oorzaak de aanwezigheid zijn van een intracorporale nanocommunicatienetwerk. Hoe kan dit worden gedefinieerd? Een intracorporale nanocommunicatienetwerk is een topologie van micro- of nanoschaalapparaten die zich binnen het menselijk lichaam bevinden en een bidirectionele communicatie onderhouden, zowel naar buiten (om data uit te zenden) als naar binnen (om instructies te ontvangen).

Het doel van een dergelijk netwerk kan zeer divers zijn; bijvoorbeeld biomedische toepassingen die de controle over fysiologische parameters vergemakkelijken—hartslag, bloeddruk, glucosespiegel, ademhalingsfrequentie, enz.—maar ook neuromodulatie, neurostimulatie, interactie met de werking van vitale organen, meting en beïnvloeding van neurotransmitters, en verandering van elektrische hersenactiviteit. Het is vrij ingewikkeld te bepalen welke van deze toepassingen, zo niet allemaal, vooraf gedefinieerd zijn voor dit intracorporale netwerk. Hierop komen we terug in de laatste sectie van deze uiteenzetting.

Laten we nu de topologie van het intracorporale netwerk beschrijven, d.w.z. de apparaten die verbonden zijn met het netwerk. Daarbij beginnen we met het eenvoudigste apparaat en eindigen bij het meest complexe.

1. Nano-nodes. Nano-nodes, ook bekend als nanosensoren, zijn objecten op nanoschaal die zeer moeilijk waar te nemen zouden zijn onder een optische microscoop, tenzij ze clusters vormen. Hun functie is zich te verspreiden door het cardiovasculaire systeem van het menselijk lichaam—slagaders, haarvaten en hart—om zo de voortplanting van draadloze signalen van het intracorporale netwerk te vergemakkelijken. Om deze hoofdfunctie uit te voeren, moeten nanonodes in de duizenden aanwezig zijn, zodat ze op elk punt in de bloedbaan voorkomen.

De vraag rijst dus: welk materiaal in de vaccins zou verantwoordelijk zijn voor het creëren van deze nanonodes? De meest waarschijnlijke hypothese is grafeenoxide, dat geleidelijk afbreekt en de zogenoemde grafeen-quantumdots (GQDs) vormt. Op die manier zou met een relatief kleine hoeveelheid grafeen een enorme hoeveelheid quantumdots kunnen ontstaan, als afbraakproduct van grotere lagen, die zich verspreiden door het lichaam totdat ze klein genoeg zijn om niet te worden opgemerkt door het immuunsysteem.

Aan de andere kant staat vast dat grafeen over supergeleidende eigenschappen beschikt en, wanneer het tot nanoschaal wordt verkleind, ook kwantumeigenschappen verkrijgt, waardoor het signalen of

pulsen kan voortplanten alsof het een antenne is. In feite is aangetoond dat grafeen elektromagnetische straling kan absorberen en signalen kan versterken van gigahertz tot terahertz, waardoor het het ideale materiaal is om de gewenste voortplanting in het intracorporale netwerk te bereiken.

2. Micro- of nanosensoren. Sensoren op beide schalen worden in de wetenschappelijke literatuur beschreven als eenvoudige apparaten voor het monitoren van fysiologische parameters, het verzamelen van elektrische signalen, metrische en kwantitatieve evaluaties in het menselijk lichaam, maar ook als interface voor interactie met doelorganen. Zo kunnen micro/nano-sensoren bestaan uit een rooster van grafeen-nanosheets en koolstofnanobuizen of koolstofvezels.

Deze roosters hechten zich aan de wanden van het endotheel, het hart- en vaatstelsel en zelfs in hersenweefsel, vanwege hun vermogen om de bloed-hersenbarrière te passeren. Eenmaal gevestigd genereren ze elektrische geleidingspaden, vergelijkbaar met de draden van een circuit, die samen met de supergeleidende capaciteit van het materiaal fungeren als een veld-effecttransistor.

Dit maakt het mogelijk de elektrische impulsen van het orgaan waarmee het in contact staat waar te nemen—bijvoorbeeld hart, hersenen of longweefsel—maar ook ermee te interageren door elektrische ontladingen uit te zenden, aangezien ze ook als supercondensatoren kunnen functioneren vanwege hun piezo-elektrische eigenschappen. In die zin zouden ze fungeren als een interface, aangezien ze bij een bepaald signaal op de juiste frequentie deze ontladingen zouden kunnen opwekken. Toegepast op gevoelige organen zoals het hart en zelfs het ademhalingssysteem, zou dit verstikkingsgevoelens, flauwvallen, hartritmestoornissen of hartaanvallen kunnen veroorzaken.

Voor hersenweefsel is de wetenschappelijke literatuur zeer uitgebreid en bevat talloze experimenten met koolstofnanobuizen en grafeen- en grafeenoxide-nanosheets. Deze fungeren als elektroden die bruggen kunnen vormen tussen neuronen en hun elektrische activiteit stimuleren, wat het mogelijk maakt kunstmatige axonen te creëren en de afscheiding van neurotransmitters te beïnvloeden. Vermoedelijk zou dit kunnen leiden tot inmenging in het goed functioneren van de menselijke psyche, het monitoren van de elektrische geleiding in hersengebieden en het beïnvloeden van gedrag, denken en handelen.

Dit zijn apparaten die tot taak hebben de gegevens die worden verkregen via de nanonodes en nanosensoren te verzamelen en verwerken, en de informatie door te sturen naar de micro- of nanointerface, zodat de data van binnen naar buiten het lichaam kan worden overgedragen. Het kan ook in omgekeerde richting werken, dus van buiten naar binnen, waarbij het signaal van de micro/nano-interface wordt ontvangen, gedecodeerd en doorgestuurd naar de rest van de elementen van het intracorporale netwerk. In veel geraadpleegde bronnen bestaan deze routers uit micro-antennes of plasmonische nano-antennes, transmissiecircuits en signaalcodering/-decoding volgens een MAC-protocol, dat de regels bepaalt voor de constructie van berichten en antenne-uitzendingen.

Daarnaast zijn deze micro/nano-routers verantwoordelijk voor het vertalen van de signalen op laag niveau die worden geproduceerd door de micro/nanosensoren en micro/nanonodes, signalen die bekend staan als TSOK. TSOK-signalen worden in vrijwel alle wetenschappelijke artikelen over intracorporale netwerken genoemd, omdat ze weinig energie vergen en eenvoudig zijn, aangezien het binaire signalen zijn die elektrische pulsen met waarde 1 en stiltes met waarde 0 verzamelen.

Op deze manier kunnen de potentiële variaties en pulsen die door de micronino-sensoren en micronino-nodes in het hele lichaam worden waargenomen, worden verzonden in TSOK, zodat ze door de micronino-router kunnen worden ontvangen. Volgens de wetenschappelijke literatuur zou de micro/nano-router de sleutel kunnen zijn tot het fenomeen van MAC-uitzendingen, aangezien de gegevens die van binnen naar buiten het menselijk lichaam worden verzonden, worden overgedragen volgens een *medium-access protocol*, dat headers, datapakketstructuren, codering, frequentieverspringingskaarten, encryptie enzovoort bepaalt. Het kunnen detecteren van MAC-adressen betekent dat de ontwerpers van het intracorporale netwerk het waarschijnlijk hebben ontworpen om gebruik te maken van Bluetooth Low Energy-protocollen, ook wel BLE genoemd. Echter, het zien en detecteren van deze MAC's op de mobiele telefoon betekent niet dat ze exact dezelfde protocollen gebruiken; in feite is het niet mogelijk om verbinding te maken met de anonieme MAC-apparaten.

4. Micro- of nano-interface.

In de wetenschappelijke literatuur wordt dit gedefinieerd als een hybride apparaat dat verantwoordelijk is voor het opvangen van signalen van buitenaf en deze naar binnen te sturen, of het omgekeerde proces uit te voeren om gegevens naar buiten te zenden. De functie ervan is het passeren van de huidbarrière, die de effectiviteit van de uitzendingen sterk vermindert; daarom zou het kunnen worden beschouwd als een repeater en signaalversterker. Dit apparaat onderhoudt communicatie met de micro/nano-router en reproduceert de overdracht van datapakketten volgens het MAC-protocol. Het bereik van de uitzendingen van de micro/nano-interface is beperkt, volgens de geraadpleegde literatuur slechts enkele meters, vanwege de signaalverzwakking door de huidlagen. Een groot zendbereik is echter ook niet nodig, aangezien de ontvanger van de signalen de mobiele telefoon van de gebruiker is, ook wel *gateway* genoemd, die verantwoordelijk zal zijn voor de overdracht van de datapakketten naar één of meer ontvangers via het internet.

5. Gateway.

Zoals hierboven aangegeven, is het doel van de uitzendingen van de micro/nano-router en de micro/nano-interface het bereiken van de gateway, die in verschillende publicaties wordt erkend als de mobiele telefoon, tablet of draagbaar apparaat met internetverbinding.

Mogelijke gevolgen, toepassingen en gebruik.

In dit gedeelte zullen we een denkoefening doen om de mogelijke toepassingen en gebruiksvormen van het intracorporale netwerk te identificeren. Ik som ze als volgt op:

1. Neurotoezicht.

De aanwezigheid van koolstofnanobuizen en grafeen-nanosheets in het zenuwweefsel zou het mogelijk maken hersenactiviteit te monitoren. Het moet worden opgemerkt dat hersenactiviteit kan worden gelezen uit elektrische signalen van verschillende hersengebieden. Daarom zouden deze signalen via het intracorporale netwerk kunnen worden geleid om een datastroom te genereren die naar buiten wordt verzonden en doorgestuurd naar externe servers voor automatische interpretatie met behulp van big data en machine learning-technieken. Op die manier zou het mogelijk zijn kennis te verkrijgen over iemands stemming, gedachten, gedrag, toestand, enzovoort.

2. Neuromodulatie.

Dit houdt in dat men inwerkt op de menselijke psyche door middel van elektrische modulatie van één of meerdere zones van het hersenweefsel, volgens vooraf bepaalde patronen. Dit is mogelijk wanneer de koolstofnanobuizen en grafeen-nanosheets in het zenuwweefsel de juiste elektrische

pulsen ontvangen, die elektromagnetische stromen zullen creëren die het normale functioneren van de hersenen veranderen en het gewenste gedrag, emotie, humeur en zelfs gedachten ontwikkelen. Mogelijk kan hier het concept van “gedachte-implantatie” mee worden verbonden. Hoewel dit moeilijk te geloven is, bestaan er uitgebreide databanken die door middel van elektro-encefalografie de specifieke hersengebieden lokaliseren die worden geactiveerd door bepaalde handelingen, gedachten, houdingen, gevoelens en zelfs woorden, zinnen en uitspraken. Rekening houdend met dit alles, zouden kunstmatige-intelligentieprogramma's kunnen worden ontwikkeld om het gedrag en de houding van mensen te heroriënteren en hun leven, werk en economische beslissingen te beïnvloeden.

3. Neurostimulatie.

Nauw verwant aan neuromodulatie zou neurostimulatie verantwoordelijk zijn voor het stimuleren van de afgifte van neurotransmitters. Neurotransmitters worden van nature afgescheiden als gevolg van synaptische communicatie tussen neuronen en vergemakkelijken de overdracht van boodschappen, informatie en signalen in het centrale zenuwstelsel van het menselijk lichaam.

Een intracorporale netwerk met koolstofnanobuizen en grafeen-nanosheets in zenuwweefsel zou de afscheiding van deze neurotransmitters kunnen verhogen of verlagen, wat de signaaloverdracht, emissie en ontvangst beslissend zou beïnvloeden. Zo zouden valse gevoelens van gevaar, angst, pijn enz. kunnen worden opgewekt zonder enige rechtvaardiging. Een ander voorbeeld is dat de regulering van dopamine alleen al neurodegeneratieve ziekten, angst, depressie, apathie, bipolaire stoornis, psychotische aanvallen en andere aandoeningen zou kunnen veroorzaken.

Een opzettelijke regulering van dopamine zou het beloningssysteem van mensen beïnvloeden, met gevolgen voor verlangen, plezier en vooral conditionering. Dit betekent dat subliminaal geconditioneerd leren zou kunnen worden bereikt, zodat ongewenst gedrag en houdingen bij mensen kunnen worden gekanaliseerd, waarbij in zekere mate de wil en de vrije keuze die de vrije mens kenmerken, worden gebogen. Dopamine zou ook verslaving kunnen veroorzaken, net als een drug, waardoor zeer sterke gewoontes zouden kunnen worden gecreëerd in overeenstemming met de belangen van derden, buiten de wil van de ingeënte persoon.

4. Verbonden mensheid.

Het menselijke collectief, ingeënt met de veronderstelde inhoud van de vaccins, zou het mogelijk maken om een uitputtende controle uit te oefenen over menselijke activiteit, gezondheidstoestand, werkprestaties of schoolresultaten. Er zou invloed kunnen worden uitgeoefend door stromingen van gedachte en subliminale communicatiestrategieën, waardoor de acceptatie van maatregelen en wetten die onpopulair of schadelijk zijn voor de belangen van de bevolking, wordt vergemakkelijkt. Men zou de wil of weerstand om bepaalde taken of functies uit te voeren, zelfs ongewenste taken, kunnen buigen, het energieverbruik verminderen, het gebruik en verbruik van essentiële middelen terugdringen en de voorspelling van de vraag naar producten, goederen en diensten vergemakkelijken.

De mogelijkheden van een verbonden mensheid zijn inherent aan het concept van de vierde industriële revolutie of het transhumane techno-paradigma, of dit nu op politiek, economisch, sociaal of persoonlijk niveau is.

5. Het individu als grondstof.

Een intracorporale netwerk zou het individu veranderen in grondstof. Dit is een onuitputtelijke bron van informatie, die gegevens genereert die worden geregistreerd, geëvalueerd en verwerkt voor

sociaal, economisch, wetenschappelijk en politiek gebruik. Een bron van informatie worden die voortdurend wordt gemonitord, zou het mogelijk maken de waarde van elke persoon te berekenen of te wegen, afhankelijk van hun capaciteiten, hun vermogen tot denken, redeneren, analyseren, hun gedrag en loyaliteit aan het systeem, en zo te bepalen welke mensen geschikter, winstgevender en nuttiger zijn voor de samenleving.

Deze coëfficiënt, die de waarde van een persoon zou meten, zou kunnen worden gebruikt om hun succes in de samenleving en in het leven te bepalen, evenals om hun lot te beslissen—een aspect dat verband houdt met de volgende toepassing, het gebruik, of beter gezegd het gevolg van het intracorporale netwerk.

6. Bevolkingsreductie

Volgens de neo-malthusiaanse these zou het intracorporale netwerk het mogelijk maken de waarde van elke persoon te kennen en te bepalen welk deel van de bevolking geëlimineerd zou moeten worden, uitgaande van de veronderstelling dat er een overbevolking is die niet kan worden onderhouden en die de beschikbare middelen vermindert voor het deel van de bevolking dat productief is en meer toegevoegde waarde heeft.

Dit zou de meest absolute verobjectivering van de mens betekenen, waarbij alle spiritualiteit en vrijheid die de mens eigen zijn, ontkend worden, enkel en alleen door het feit van bestaan. Door een afkapgrens vast te stellen, zouden alle mensen die deze drempel niet overschrijden geleidelijk kunnen worden geëlimineerd, ook via het intracorporale netwerk zelf, zoals hieronder wordt uitgelegd.

7. Eliminatie

Een intracorporale netwerk kan niet alleen functioneren in de neurale omgeving, maar ook in het cardiovasculaire systeem en met name in het hart. Indien de juiste signalen worden ontvangen, zou een kunstmatige verandering in het hartritme kunnen worden veroorzaakt, die aritmieën en vervolgens hartaanvallen zou uitlokken. Een elektrische schok in het hersenweefsel, met de juiste intensiteit en op de juiste plaats, zou flauwvallen, evenwichtsverlies en bewusteloosheid kunnen veroorzaken, met het bijbehorende gevaar voor de persoon.

Daarom is het, op basis van de bidirectionele werking die in de literatuur over intracorporale netwerken wordt beschreven, niet onredelijk te veronderstellen dat er ook signalen kunnen worden ontvangen die de aandoeningen en condities kunnen veroorzaken die leiden tot de eliminatie van de persoon. Dit vermogen om een persoon te elimineren die ofwel onrendabel is in de Nieuwe Wereldorde, of die de benadering van de elites niet accepteert, of die deel uitmaakt van de dissidenten of oppositie, is uiterst schoon, laat geen sporen van het misdrijf achter en is bijzonder effectief in het behouden van controle en macht over de bevolking.

Vaarwel.

Dank u.
